

ЛЮБОМИР П. НИКОЛОВ
В НАЧАЛОТО БЕ МЕТРОТО

chitanka.info

НОЩ

Тази нощ вали. Нямам търпение да е утре. Само да мине нощта. Сънят няма да дойде. Няма сън за мен, а и какво ще сънувам? Времето преди днес, когато бях добре, не, не, не разбирате — наистина добре. Имах всичко, което си пожелава един обикновен, подреден, самодоволен, оял се, пазещ диета, неморален моралист, устои на тая прогнила система, трегер на безкултурието, роден с по-висши цели и отраснал в калъпа на посредствеността. Има такива хора, знаете, всички са такива. Светът, какъвто го познаваме, е създаден по тези мерки, с тези хоризонти и за такива, както свинарникът е за свинете и кокошарникът за кокошките. Ще спи ли прасето на пръчка — невър, на куково лято. Ще погледне ли звездите и да вземе да въздъхне, или по-скоро ще изгрухти и ще зарови муцуна в сладката, мека, топла кал, пълна с миризми и сигурност. То така е устроено прасето, ще кажете — добре. А ние, ние как сме устроени? Сложно. Постмодерно, има модерни аромати нашето време, аууу, този аромат вече не е актуален, ми този сезон излязоха нови аромати за активната жена, за съзерцателния неподвиждащ мъж, дете аха да му дойде някаква сила, аромати за слепи, те са по-чувствителни, знаете, а това пък е парфюм за котка. Преобладаващо пасивни аромати за изчерпани, такъв е трендът, защото видяхме всичко — декаденс крив и уродлив, презрителен към романтизма, ъндърграунд при комунизма, пиърсинг на езика, филми безброй с бой, задръствания и седиш в абсолютно новата си кола, часове наред, седиш, чакаш някакъв светофар на километър напред да те пусне, а той ти брои секунди и се чувстваш като секунда, като нищо, защото във всяка секунда имаш да свършиш нещо за десета от секундата и така си уж зает, а нищо, нищо не излиза от това накъсване на интервали. Някои неща искат време, като подстригването, къпането, и тогава разсъждаваш, идват ти мисли, защото си спрял за малко. Сложни мисли за сложни хора. И така до вчера. Напълно реализиран човек, адаптиран към средата, пробивен където е по-меко, твърд с подчинените, леко юпи, леко скръндзав,

щедър към просяци, по малко де, не напълно. Нощем, трябва да признаем, с леко разклатени устои, липса на сън, мечти, такива работи, но най-важното, това, което се забравя непременно на сутринта — че нещо не е в ред, че това е само един възможен сценарий, тоя, в който съжаляваш, като умираш, защото сигурно има и друг, в който не съжаляваш, когато умираш. Пак съжаляваш, така най-общо, че умираш, човешко е, но точно когато умираш, има две секунди, когато технически си умрял, а душата ти за последно оглежда пейзажа, обръща се към миналото, към онтогенезата на този труп, който остава, и е доволна; това е в другия сценарий. Преходът е трудно нещо, като умираш, нямаш избор, но като си жив, е много, много трудно.

ПРОМЯНА

Не смятах да правя промени, във времето преди днес живеех добре — според канона на общество с мъртви поети, с повече готварски рецепти, отколкото литература, с леко оголени зъби, защото животът е борба, нали така, оттам идва напредъкът, да, но накъде отива напредъкът не е ясно, защото напредък е дума, не е състояние на нещата. Дълбоко някъде чувствах, че напредвам пропадайки.

Промяната ме връхлетя днес с появата на една ектоплазма, на не напълно материализирания образ на моята учителка от началното училище г-жа Кирова. Тя се появи, без съмнение, за да ме спаси. Къпех се, нищо не виждах, протегнах се да взема самобръсначката, ритнах една пластмасова кофа, тя падна и тогава стъпих върху неправилния ѝ цилиндър; трудно е да се задържиш върху мокра търкаляща се кофа, затова прехвърлих цялата си тежест върху другия крак и сцеплението му с плочката не издържа; падането стана напълно неконтролирано, без никаква грация. Паднах с глава между бидето и тоалетната чиния на сантиметри от щръкналата четка за почистване на тоалетната. Избегнах най-грозната и унижителна смърт, защото тази четка можеше да пробие черепа ми през очната кухня и това щеше да е най-позорната възможна гледка, особено за мъртвец. Непоправимо.

Кирова се появи в мъглата от пръски, като холограма, не като плътен обект от нашия свят, но с неотразимото присъствие на моята обичана учителка от началното училище.

— Владимире, каква беля щеше да стане!

— Г-жа Кирова, без да искам, стана — веднага придобих манталитета на ученик от втори клас.

— Животът е дар, Влади, не си играй с него.

Бях гол, г-жа Кирова бе на същата възраст, на каквата ми преподаваше преди години, сега бяхме почти връстници и стоях пред нея с цялото си възхищение и страхопочитание от ония години. Страшно се притесних.

— Извинете, само да си взема кърпата — понечих да я заобиколя.

— Ако искаш, протегни се направо през мен, няма проблем. Внимавай да не вземеш пак да паднеш. За нас голотата не е интересна — отвърна Кирова.

Промуших ръка през нея, през този облак от капчици с човешки разум, и взех кърпата. Увих я около кръста си и това донякъде ме успокои.

— Нали знаеш, че беше любимият ми ученик, и сега като видях, че ще си пробиеш главата, трябваше да се появя и да дръпна четката.

— Как разбрахте, че така ще стане?

— Нашето време е друго — имаме предчувствия и повече време за реакция. Повече време и много малко физическа сила.

Не вярвах на ушите си, още по-малко на разума си.

— Не искам да съм невъзпитан, но вие мъртва ли сте?

— Не като другите мъртви. Още съм наоколо, много деца съм учила и ги обикнах и така се създаде една връзка, неподвластна на времето. Свързана съм с тоя свят и с децата и съм нещо като куриер. Така да кажем.

— Благодаря, че ме спасихте, госпожо. Много мило от ваша страна.

— Далеч си от спасението. Живееш безсмислено. Беше опит да се преродиш, уж нещастен случай. Но толкова грозно щеше да стане. Ужас. Не можех да го позволя, не и за теб.

— И сега какво да правя, знаете, че винаги съм ви слушал... — Приближих се една стъпка към нея и фантазменият ѝ образ моментално отстъпи една крачка. Имах чувството, че съзнанието ми я прожектира пред мен.

— Сега си като другите. Всички усещат, че има нещо друго, някаква друга логика и по-прекрасен живот, но никой не прави нищо по въпроса. Никой не е готов да си мръдне и малкия пръст, за да промени нещо. Ти колко секунди отделяш на ден, за да промениш нещата? Каж ми, момченце, колко. — Гласът ѝ бе както си го спомнях от училище. За малко да заплача в тази топла баня.

— Госпожо Кирова, моите уважения, но вие сте ектоплазма, вашият вид е толкова нереален, че вместо да ме стимулира да променя нещо, по-скоро се отчайвам. Радвам се искрено да ви видя, като дете

ви слушах с отворена уста, науката я имаше написана черно на бяло в учебниците и напредъкът бе ясен, урок след урок, а сега чувам съвети от облак с вашия глас.

— Успокой се! По-висшите науки не са в книгите. Не може да са в книгите, защото искат отдаване, не учене.

— Да, но реалният живот ми изпива силите. Не ми остава време за друго...

— И после падаш в банята и ако не се появи някоя ектоплазма, което е изключително рядко явление, умираш. Едно на минус шестдесет и осем милиарда — толкова е рядко, ако се чудиш. Странно е как нещата се разделят на реални и нереални и след това нереалните неща се приемат за несъществени. Реалният живот често е нереален по своите резултати и постижения.

— Добре, вярвам ви. Но това са само думи, като в езотеричен роман. Мистика, злоупотребяваща с мечти. Не мислете, че не съм чел и не съм се вълнувал, но не мога да мръдна и крачка напред. Духът изкусител трябва да се докаже, трябва да извърши някакво реално дело, иначе всичко се изпарява, да кажем, при първи петли. Извинете, че така ви говоря, защото вие сте духът, а точно от вас нямам право да искам нищо повече.

— Искаш практическо пособие, пътеводител някакъв.

— Да си призная, най-добре е машина, уред... но не махалото на хипнотизатор, багети или плексигласови пирамиди. Това са детски играчки. Трябва ми нещо... да го наречем „уред за космическо съзнание“ или „правилните очила за по-висшия свят“, или „аура, стигаща до небето“.

— Скромността краси човека — иронично добави Кирова.

— Съжалявам, че така направо, но от малък съм свикнал да се уповавам на вас и сега когато сте тук, колкото и свръхестествено да е това, търся от вас конкретна помощ. С нетърпението на току-що спасен.

— Добре. Ще видя какво мога да направя. Сега си легни, защото след малко ще получиш ужасно главоболие, което утре в десет ще ти мине. Довиждане засега. — И тя се изпари.

Аз отворих вратата на банята, това полутъмно, замъглено от пара пространство, където могат и да се случват странни неща, и външният

свят се плисна пред очите ми в целия му див хаос. Както бе казала, получих страшно главоболие.

СОЛАРИУМ

Чух звънеца на входната врата.

— Имате пратка — на вратата са двама от куриерска фирма с униформи. Единият ми подава документи. — Подпишете.

— Каква е пратката?

— Солариум.

— Не съм поръчвал солариум. Сигурни ли сте?

— Нали това е адресът... Владимир Петров, нали? Ето, това е обратна разписка, подател Валентина Кирова.

— Кирова ли казахте? Да, да, сетих се, разбира се... Дайте да подпиша.

Внесоха солариума в къщи. Вероятно им изглеждам прекалено развълнуван за човек, получил солариум. Не мога да им обясня, че не е за солариума.

— Колко ви дължа?

— За сметка на изпращача е. Нищо не дължите.

— Има ли посочен адрес на изпращача, телефон?

— Има посочена пощенска кутия — Централна поща, кутия 138.

— Няма ли други данни?

— Не. Не са посочени — отговори единият и си тръгнаха.

Камионът потегли по обичайния начин, но ако бе литнал, нямаше да се учудя. Обиколих солариума няколко пъти. Това е последната вещ, която бих ползвал. Солариумите са вредни, но този солариум е от Кирова — ще се жертвам за нея. Неудобно ми е вече да я наричам госпожа, та тя е на моята възраст.

Разопаковах пратката, намерих книжката за инструкции, а вътре бе пъхната бележка, писана на ръка:

„Влади, това не е солариум. Надявам се, това няма да те разочарова. Този уред е много специален. Приеми го като личен подарък. Приложенията му са наистина шокиращи. Моля те, експериментирай с него.

Валентина Кирова

P.S. Може да ме наричаш Валентина, сега сме по-скоро колеги.“

Хубаво писмо — отговор на моето хленчене — ето това е машина, уред, експериментирай. Уредът поразително прилича на солариум; може да влезеш вътре в цял ръст и да затвориш капака. Вероятно може да се монтира на покрива на кола и човек да пътува вътре, спейки чак до морето, и там пак да си живее в тоя хай-тек куфар, без да плаща за палатка. Надявам се Кирова, т.е. Валентина, да не чете мисли от разстояние, защото веднага ще си вземе обратно тенджерата за задушаване на хора. Това не е от неуважение, просто съм леко нервен.

Фантазирам си какви са шокиращите приложения на уреда. Готов съм да вляза вътре и да затворя капака. Започвам да чета инструкциите за ползване. Не са много и няма нищо техническо. Описания от рода на това: „Влизайте в камерата, когато сте спокоен, най-добре леко гладен, в добро душевно здраве и положително настроен към живота“ или пък „Не стойте повече от час в уреда, може да загубите важна информация“.

„Ако почувствате някакви неразположения — няма да ги описваме, защото различните хора имат различни неразположения — изчакайте спокойно да преминат и ако не преминат, преустановете сесията.“

„Откровено казано, не очакваме нищо лошо да ви се случи докато използвате уреда.“ — Това бе последното изречение в инструкцията за ползване. Напълно успокоителна инструкция за уред, който не се включва в контакта. Влязох вътре, затворих капака и зачаках.

Вътре бе абсолютно тъмно, никакъв шум не се долавяше отвън, имах чувството, както никога досега, че съм сам със себе си, все едно че не съществуват други хора, но това е субективно и все едно че не съм го казал. Изчаках, както си мислех половин час, излязох, оказа се, че съм бил вътре десет минути. Пристигна съобщение на мобилния ми телефон, че имам пропуснато повикване. Да — едната тайна на камерата се предаде неволно — вътре не работеше мобилният телефон. Поставих го в нея, затворих капака. Набрах си номера от домашния телефон и зачаках. „Няма връзка с този номер“ — естествено. Представих си, че аз съм един човешки джиесем и няма връзка с мен, когато съм вътре. Може да загубите важна информация,

нали така пишеше вътре; ще я карам по-кратко с експериментите, ще продължа утре.

РЕСТАРТ

Разглеждам устройството и наистина ме е страх да не видя надпис „произведено в Китай“, защото не може да влагаш надежди в нещо, което може и да се счупи след седмица. Няма надпис. Лягам вътре за още една сесия. Коя информация е важна за мен? Та това, което знам, не ме прави много щастлив. Ако ми изчезне някаква информация, дали това задължително е лошо? Ако някои спомени изчезнат от паметта ми, дали няма да съм по-щастлив? Кирова, какво е това чудо?

— Your captain Valentina, speaking — гласът на Кирова. За малко да получа удар.

— Госпожо... Валентина, изкара ми акъла.

— Искаше да ме питаш нещо, нали?

— Ще те видя ли, ако изляза от камерата, дали си наоколо в плът и кръв?

— Знаеш, че това е невъзможно, сега контактът ни е чисто ментален. Стой си в камерата, така е по-лесна комуникацията.

— Благодаря за подаръка. Какво е това всъщност?

— Още е трудно да се каже. Божествен дизайн. Това е камера, която изолира от електромагнитните полета в средата. Когато си вътре, все едно че не си на тази планета. Изолира те от естествените полета на Земята и от създадените от човека полета. Организмът ти е сам. Не стой по-дълго от час, клетките ти могат да забравят какво трябва да правят. Смятаме, че до час не е опасно.

— Смятате!?! — питам с една иронична нотка.

— Предполагаме...

— Добре, но кои са другите.

— Академик Ерофеев и другите, не мога да ти обясня сега. Престоят в камерата възстановява аурата. Болести, съществуващи в полеви вид, изчезват. Клетките, развиващи се неправилно, като раковите например, се връщат към първоначалната си програма.

Костите заздравяват учудващо бързо. Човекът, като цялостна система, се връща към изходната си програма. Оздравява.

— Каква е първоначалната програма при човека?

— Тази, с която се е родил — отвръща Кирова. Знае как да обяснява на глупави ученици.

— Има ли такава?

— Да, после се поврежда — бъгсва — нали така казвате — цикли. Човек става тъжен, мързелив, занемарен, депресивен, болен, като празна кутия, носеща остатъци от душа.

— Значи камерата е нещо като рестарт за човека.

— Не е пълен рестарт, защото не губиш съзнание. Но да, в общи линии рестарт на клетъчно ниво — продължава тя.

— Валентина — започвам и знам, че говоря повече на себе си. — Ще ми помогне ли? Има някаква обвивка, която искам да сваля от себе си.

— Да, трябва ти нещо такова. Всеки след двадесетата година има нужда от този рестарт.

— Какво по-точно да правя? — попитах и дори си приготвих лист да запиша. Отговор не дойде. Пак останах сам.

НЕБЕСНА АУРА

Всеки ден лежа в камерата по половин час. Вече цял месец, Кирова не се появява, но сигурно знае какво става. На мястото на един изваден зъб започна да ми расте нов. Имах един диоптър късогледство на лявото око, но сега и с двете очи виждам чудесно. Не че има много за гледане, живея подреден живот в обичайна среда. Не ме боли абсолютно нищо. Две бенки ми изчезнаха и раната от едно порязване заздравя за една нощ. Спя като бебе — дълбоко, с някакви сънища, които разлюляват тялото ми, и нито знам къде съм, нито ден ли е, нощ ли е. Когато се събуждам, реалността постепенно, бавно се пропива в мен. Докато не се пропие, няма реалност — има преход. Имам чувството, че тялото ми е от някаква много лека, но хигроскопична материя, която при събуждане попива физиологичен разтвор. После се задействат едни сензори и в мозъка ми присветват съобщения — гладен съм, дай вода, жегга, тъмно е, чете ми се поезия, да, Рафаел Алберти, припламват усещания, но това е чрез тялото, тая гъба с физиологичен разтвор. Насън при мисълта за вода се потапяш във вода, ти ставаш вода, каква ти жажда.

По-весел съм. Не мога да си призная, може би дори щастлив. Насън не съм щастлив — целият свят е щастлив, всички и всичко в него. Когато се събудя, да, пропивам се с някакво щастие, но то е в свят, който не е щастлив. Колко може да си щастлив в нещастен свят — не е задълго, скоро ти свършват батериите.

Лежа в камерата, тъмно е, но съм затворил очи, така имам усещането за пълно отделяне от света. Ненадейно виждам жива картина — един човек с пронизващи очи обяснява на други трима на руски: „Знаете ли, че в клетката се извършват 10 на девета степен химични реакции за секунда... за една секунда; и работата на всяка клетка е специализирана и същевременно съгласувана в свършеното единство на организма“. Всички внимаваха какво им говореше. След пауза продължи: „Генетичната информация не може да осигури това,

не е достатъчна и не може да бъде дозирана във времето. Биоинформационните полета на всеки вид управляват процесите“.

Замислих се върху казаното и картината изчезна. Това бе нещо ново, досега се ровех в собственото си съзнание, изскачаха образи и усещания от подсъзнанието, дори от непознати светове, но винаги присъстваше някакъв мой Аз, дори и когато се появеше Кирова, а сега, абсолютно неконтролирано, се появи тази картина. Напълно нелогично.

— Не е нелогично — чух познат глас. Беше Кирова.

— О, толкова се радвам да ви чуя!

— Не е нелогично — повтори Валентина. — Човекът, когото видя, е академик Ерофеев от Новосибирската академия на науките. Той изобрети машината.

— Какво искаше да каже академик Ерофеев?

— Най-общо е следното: всеки отделен вид растения, всеки вид животни и хората имат свое информационно поле. Без това информационно поле не могат да се развиват правилно. Това поле е в средата, не е в клетките. То е организиращо поле, много по-всеобхватно от генетичната информация.

— Валентина, не съм сигурен дали разбрах.

— Не е трудно. Ако мислиш, че ти си дете, а аз ще ти наливам разум в главата, няма да стане — това тук е друга наука.

— Опитвам се да разбера. Много време мина от последния ни разговор.

— Колко време мина? — Гласът на Валентина идва отляво, странно е, че не го чувам отгоре или пък стерео. Обръщам глава леко наляво. В камерата е абсолютна тъмница, а аз обръщам глава наляво и търся с очи Кирова. Леко е абсурдно, естествено, но иначе мисля, че добре се разбираме.

— Мина цял месец — казвам леко сърдит.

— Не знаех, извини ме. В този вид съм малко небрежна към земната етикеция, месец е много, наистина.

— Какви са тези полета? В камерата ми се случват наистина странни неща, много са хубави, но безопасно ли е?

— Зная малко... благотворно е и почти безопасно. — Валентина обяснява с весели нотки в гласа. Почти кокетничи.

— Но какво става?

— Ако искаш, ще карам поред. Биоинформационните полета са жизнено важни за организма. Първо съществуват полетата, после е организмът. Полетата отговарят за появата и правилното развитие на организма. Без полетата човекът не може да се развие. Собствените информационни полета на всеки вид контролират процесите. Ще ти илюстрирам с този пример. Хора могат да живеят на Луната само ако и там ги има организиращите полета на човешкия вид. Ако ги няма тези полета или са изкривени, хората не могат да живеят на Луната дори и да имат храна, въздух и всички други условия за живот. Камерата те зарежда с истинските полета, с изначалните полета, създадени за човека.

— Затова ли ми расте зъб?

— Организмът ти още е млад, може да си го позволи.

— Защо аз?

— Точно ти. „Аура, достигаща небето“, нали това искаше. Само че това, което искаш, е от човешка гледна точка, казано с високомерие. Защо да не кажем „небесна аура, достигаща човека“? По-точно, по-добре и по-здравословно.

КАМЕРНО ЩАСТИЕ

Има един тънък мост между реалността и отвъд и трябва да имаш смелост да минеш по този мост. Трябва да имаш смелост и да се върнеш по същия мост. Светът отсам, където живеем, може и да се подреди по друг начин; в този си вид е плод на някаква агресия.

В камерата е друго. Отпускам се напълно, забравям кое е правилно, не слагам етикети на нещата, те са добри или лоши само едни спрямо други, не сами по себе си.

Стоя в камерата по-дълго. Вътре не работи компасът: стрелката унило сочи някаква посока и като въртиш компаса, и тя се върти колебливо с него. Сякаш животът за нея е загубил смисъл и се е оставила на течението — да става каквото ще, какво значение има някакъв си юг — ако си в космоса, къде е юг? Транзисторът не работи, вътре в камерата емпетри-плейърът работи, но зле. Софтуерът забива. Нали така са устроени новите уреди — натискаш копчетата и то вземе та стане. Ние знаем какво очакваме от машините — и те се научиха какво да правят. Едно зърно боб знае какво да прави. Една капка вода знае кога да замръзне и кога да се изпари. Малките кукувици, като ги изоставят родителите, и те знаят какво да правят. След като възрастните кукувици вече са отлетели на юг, малките се събират на ята и също отлитат на юг. Как малкото кукувиче знае къде да отиде, за да се събере с другите в ятото, как после намират пътя на юг, като в цялото ято няма една възрастна кукувица с някаква останала памет от миналата година, не е ясно, но намират пътя. Ползват информационните полета на вида си, това ли ми казват Кирова и Ерофеев? Това трябва да е. Няма друго обяснение.

От дългия престой в камерата усещам, че организъмът ми е като нов, нямам дори едно нищожно оплакване, мога да кажа, че всички системи работят чудесно, но и това не е вярно, защото нямам усещане за системи, а за единна цялост. Камерата ме сглобява в първоначалния ми вид. Лежа в пълно щастие и покой. Извън камерата почват да ме атакуват обичайните мисли, ежедневните грижи, разсъждения, порции

смях и меланхолия, без цялост, а фрагменти от личността ми, опитващи да се сглобят.

Камерата пропуска нещо през тайнствените си стени, някакви полета, в които има покой и изначална мъдрост, и спира безсмислените лабиринти на ежедневието, помията на големия град. Престоят в камерата ми напомня на едно усещане, отдавна забравено, когато бях на палатка на Седемте езера, същото усещане за бодрост на духа, щастие, пълното спокойствие, увереност, че каквото и да става, всъщност всичко е наред и има една хармония, която се грижи за всичко и, слава богу, е извън теб.

Кирова, питам наум, Кирова, тази камера трябва да се даде на хора, които са болни, знаеш ли колко хора са безнадеждно болни... Тази камера сигурно ще ги излекува; има хора, загубили пътя, има нещастници с черни мисли и ако постоят на тъмно в тази камера, сигурно ще им дойде акълът в главата. Не може ли тази камера да се патентова, да се произвежда масово? Ерофеев смята ли да я произвежда?

Като говориш наум, не очакваш отговор. Можеш само да си фантазираш как са нещата; не съм я измислил аз тази камера, кой знае как е направена. Аз съм строителен инженер, с други неща се занимавам. Работя по новия ръкав на метрото. Трасето е истински ужас, потънал съм в работа, само камерата ме спасява от стреса. Сега само аз я ползвам, но не съм алчен — искам и другите да видят какво е. Какво ли ще каже Кирова?

Не мога да седя и да чакам повече. Сядам и написвам всичко в едно писмо, подреждам си мислите на листа, слагам го в банята. Чакам.

Валентина не отговаря, никакъв знак. Свалям писмото от стената на банята, дописвам отдолу: „Валентина, ако метрото може да стане изолираща камера, ще спасим града...“, викам куриер и го изпращам до пощенска кутия номер 138, централна поща. Чакам.

ЕРОФЕЕВ

Десет дена без контакт. На десетия пристига писмо с подател Ерофеев. Пише следното:

„Уважаеми Владимир,

Извини ме, че се обръщам така към теб, но така те наричаше Валентина и аз бих искал също така да те наричам. Валентина окончателно си замина. Пресели се в по-добрия свят. Моля те, не скърби за нея. Вече няма да ти се явява като ектоплазма или глас. Представяй си какво би искала да ти каже, и това ще е достатъчно.

Относно идеята ти метрото да се превърне в гигантска камера. Признавам, че това е една от най-щурите идеи, които съм чувал. В началото ми се стори абсолютно невъзможна и технически неосъществима. Не е възможно участъци от тунела на метрото да се изолират с няколкото пласта специални сплави, както е при истинския модел на камерата. Би било само една мечта. В света обаче има синхронност, както знаеш. Идеи като твоята идват почти винаги, когато изпълнението им стане по някакъв начин възможно. От известно време разработваме специална смес, която положена като боя или шпрей, изолира по същия начин, както сплавите. Това прави идеята ти технически изпълнима. Ако е възможно, бих искал да дойда, за да обсъдим подробностите.

Твой Ерофеев“

МЕТРОТО

Академик Ерофеев пристигна и обичайното ми ежедневие отстъпи пред трескава активност. Този човек живееше в успореден на нашия свят, някъде между реалността, която виждаме, и това, което я създава. Не знам какво виждаха очите му, какво възприемаше, но за него полетата бяха толкова реални и осезаеми, както и твърдата материя. Познаваше ги добре. Обясняваше така, че да го разбере.

— Влади, миличък, някога дали са ти правили енцефалограма?

— Да — потвърждавам.

— Добре, сензорите къде са поставени? — пита академикът и ме поглежда проницателно. — Отвън на черепа и какво мерят — мозъчни вълни: алфа, делта, тета. Вълни наистина, а щом са вълни, по дефиницията за вълна се разпространяват в пространството. Съзнанията на хората се разпространяват в пространството, това е необорим научен факт.

Замислям се. Той действително казва истината.

— Това са слаби излъчвания — продължава Ерофеев — но управлението на материята се извършва точно от тези слаби полета. Кой е доказал, че мозъкът произвежда съзнание, все едно че е жлеза и произвеждаща мозъчен секрет? Не е ли по-логично мозъкът да е един приемник? Настройката на човека, ценностите му, това определя честотния спектър на неговото възприятие. Така са нещата — убеден е Ерофеев.

Не мога да не му вярвам; руските академици, знаете, са с потенциал.

Боята, която донесе Ерофеев, е наистина уникална. Боядисахме външните страни на един най-обикновен варел, пригодихме го да може да се лежи вътре, и се оказа, че той има същите свойства като камерата — уредите не работят вътре. Чувствах се чудесно. Ерофеев се поряза нарочно, полежа във варела и на другия ден нямаше следи от раната. Субективно имах същите усещания, както в първата камера.

Страхотно: лъскавият солариум и сивият варел един до друг, толкова несравними външно, но с напълно идентични свойства.

Ерофеев потупва солариума, разказва ми с умиление колко невъзможно трудно е било, докато намерят правилната комбинация, как и Валентина му е помогнала с нейното незримо присъствие, подсказвайки му напълно реални формули, взети незнайно откъде. Произвели само пет броя камери и навсякъде изпитанията минали успешно, на различни континенти и при различни раси хора.

— Ерофеев, мислил ли си да патентоваш камерата? — питам.

— Мислил съм, как да не съм мислил. Патентовал съм разни неща — модели и идейни проекти. Вече съм го минал този път. Но не патентовам вече идеи, които имат и военно приложение. Няма да патентовам модела за камерата. Повярвай ми, военните винаги намират начин да ти вземат разработката. — Ерофеев се замисля и продължава: — Сега поне не ми възлагат конкретни задачи. Сега не сме във война, и слава богу. Когато има война, очакват от теб нещо конкретно, силово. Само че там няма накъде повече. Неуловимото, финото — там е скрит заекът. Бог е в неуловимото.

— Трябва да направим нещо, да използваме камерата за лечение.

— Вече съм го измислил. Патентовах само идейния проект — „Лечение на органични заболявания чрез изолация от електромагнитни полета със земен произход“. Мъгляво, няма да му обърнат внимание. Ако обаче регистрирам камерата, ще я разучат до молекулярно ниво. Разберат ли, че имам пръст в тази работа, ще проучат всичко и не ти говоря само за нашите военни, военните изобщо.

— Тогава...

— Тогава идва на ред метрото — гигантската камера. Чудесна идея, наистина. Как се сети! Виж, ще патентоваме например ново хидроизолационно покритие, да, така стандартно ще се казва, а какво има вътре — е, това ще е сложна химия, и тогава твоята идея влиза в работа. Тази моя смес може да я наречем пластификатор, добавена към обикновено хидроизолационно покритие плюс там още нещо, и ще го патентоваме. Прецени какви трябва да са пропорциите, от тази смес са необходими минимум осемдесет грама на квадратен метър, а ти прибави към това хидроизолатора. Представи си: нова хидроизолация за метрото с необходимите сертификати и стандартно приложение. Ще направим крайната цена приемлива. Имаме достатъчно средства и ще

пробием с цена. Не печелим от това, нали — Ерофеев се смее заразително, като едно щастливо дете. — Така ще стане. Военните няма да ровят — клати убедено глава.

Заразява ме. Един гений практик, това не се среща често. Като знам какви може да са последствията, ми се замайва главата. Като инженер, имам свобода на действие. Мога да решавам какви материали да се използват, как да се направи хидроизолацията на тунелите и халетата, и всякакви технически подробности. Слава богу, направихме добре предишните тунели и сега се работи по-смело, без много обсъждания.

В НАЧАЛОТО БЕ МЕТРОТО

Спомням си ясно и сега, след толкова години, онова неудържимо, разтърсващо усещане, чувството, преди метеорит да удари Земята, секундата преди земетресение. Ерофеев не бе случаен човек, бе с мисия и каквото бе намислил, ставаше. Всичко бе реално и постижимо, но бе нереално по своите измерения — осемдесет хиляди човека щяха да минават на ден през станция „Университета“, средно с по осем минути престой — да, с това можеше да се започне.

Спомням си като днес откриването на новия ръкав на метрото: линията „Университета — Младост“. Дългоочаквано откриване, тържествено. Апотеоз на метростроенето в България — спирки с чудесни зали, с акустиката на опера, осветени като за бал, облицовани с мрамор, с чудесна хидроизолация под мраморите, с такава изолация, че човек забравя откъде идва и накъде е тръгнал. Сега се само защо е на тоя свят, и имаше случаи, когато след малко чакане, след някакви си пет минути, някои се сецяха за нещо много важно, но забравено, за някой много важен човек, и излизаха на бегот от метрото. Други се сецяха, че от тая работа и бързане още нямат бебета и не отиваха на работа, защото бебетата са къде-къде по-важни. Тръгнаха едни слухове, че метрото лекува главоболие, говореха и за един парализиран, видите ли, който просел долу, взел че се раздвижил, взел че проходил и как е станало това, един господ знае, и после спирката се напълни със сакати, с парализирани, с инвалиди, но за ден-два се оправяха и си тръгваха, та сега прииждаха от чужбина, чули отнякъде какво става. Гледали по телевизията, то по цял ден това снимаха.

Помня, още на откриването всички бяха неимоверно щастливи. Кметът като преряза лентата в централната зала, каза, че толкова щастлив не се е чувствал никога през живота си, и щеше да звучи малко странно, едно метро е все пак, ако и другите не се чувстваха и те дълбоко щастливи и преизпълнени със странно очакване за нещо хубаво. Ерофеев, и той заразен от общото настроение, ме прегърна и каза:

— Представяш ли си, Влади, какво ще стане, като направим всички спирки такива? Да, ще започнем с метрото, пък после ще видим...

Редактира: Калин Ненов

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.